

Chương 392: Đạo Phổ Cùng Lucynil

(Số từ: 3075)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:58 PM 03/05/2023

Sau khi các lớp học chính của tôi được thay thế, tôi đã luyện tập để làm quen với sức mạnh của Alsbringer. Bên trong Royal Class, người ta biết rằng tôi là chủ sở hữu của Alsbringer, vì vậy tôi có thể mang nó ra sân tập bất cứ khi nào tôi muốn.

Tất nhiên, vì Alsbringer là một thanh kiếm sắc bén có thể tách thịt và xương khi tiếp xúc, nên người ta đã thống nhất rằng nó sẽ chỉ được sử dụng trong các cơ sở huấn luyện chiến đấu cấp cao chứ không phải trong huấn luyện thông thường. Đối thủ phải sử dụng một thanh kiếm luyện tập, thanh kiếm đó sẽ bị vỡ hoặc bị cắt khi tiếp xúc với Alsbringer.

Mặc dù tôi bận rộn với việc luyện tập, tôi cũng tham gia các lớp học thường xuyên và chắc chắn có thời gian rảnh rỗi.

Tôi đã cân nhắc các cách để tạo dựng tên tuổi của mình trên lục địa với tư cách là chủ sở hữu của Alsbringer, nhưng tôi vẫn chưa tìm được phương

pháp phù hợp nào. Charlotte vẫn sống mà không có bất kỳ biến cố lớn nào.

Tuy nhiên, mỗi lần gặp tôi, Charlotte trông như sắp khóc.

Tôi có thể cảm thấy rằng cô ấy rất biết ơn tôi, đồng thời cũng cảm thấy vô cùng có lỗi.

"Sao cô ăn ngon thế?"

Tôi thần thờ nhìn Lucynil đang ăn bánh crepe khi chúng tôi đi dọc con phố chính.

Đó chỉ là hai chúng tôi. Lucynil đã nài nỉ tôi đi dạo với cô ấy, vì vậy tôi đã đưa cô ấy đi chơi theo ý thích.

Eleris nói rằng cô ấy có thể ăn, vì vậy tôi có thể hiểu điều đó.

Nhưng tại sao Lucynil lại ăn nhiều như vậy?

"Cậu không biết rằng tôi là một tồn tại đặc biệt sao, Reinhardt?"

"Cô đang nói về cái gì vậy?"

"Tôi không phải là ma cà rồng điển hình, mà là một Homunculus. Đương nhiên, đặc điểm thể chất của tôi khác với con người và cũng khác với ma cà rồng thông thường."

"Cô không nên nói nhỏ một chút sao?"

"Không sao đâu, tôi đang sử dụng Ma pháp [Cách âm] bây giờ. Dù sao, đó là lý do tại sao tôi có thể điều chỉnh cơ thể mình bằng Ma thuật. Cậu không

biết rằng tôi có thể dễ dàng đi qua Cổng Temple sao? Vì vậy, tôi cũng có thể ném thức ăn. Nhưng nó không trở thành năng lượng sống của tôi."

Lucynil khá khác với một ma cà rồng điển hình về nhiều mặt. Là một Homunculus, một sinh vật ngay từ đầu đã không còn sống, cô ấy đã trở thành một ma cà rồng.

Có vẻ như Lucynil, ma cà rồng Homunculus, đang hoạt động hoàn toàn như một sinh vật sống so với các ma cà rồng khác.

"Nhân tiện, cậu có cảm thấy khó xử hay gì đó khi có Alsbringer không?"

"Tôi tin vào việc sử dụng bất cứ thứ gì tôi có thể."

"Hmm. Đúng vậy. Dù sao thì cậu cũng nói là mình không nhớ gì cả."

Việc vũ khí giết chết Ma vương nằm trong tay tôi dường như khiến Lucynil lo lắng.

"Ugh, tôi vẫn cảm thấy buồn nôn. Tôi nghĩ mình sắp nôn."

Lucynil mãi ăn bánh crepe được một lúc thì bất ngờ chạy vào nhà vệ sinh công cộng gần đó.

Cái quái gì vậy?

Lucynil trông như đang thưởng thức đồ ăn, vậy tại sao cô ấy lại làm vậy?

Càng biết nhiều, Lucynil càng có vẻ kỳ lạ.

Một lúc sau, Lucynil quay lại chỗ tôi, lau miệng với vẻ mặt nhợt nhạt.

"Sao cô lại ăn như vậy?"

"Tôi muốn ăn mặc dù tôi biết mình sẽ nôn. Tôi kiểm soát tốt biểu hiện của mình trước mặt người khác, vì vậy đừng lo lắng về điều đó."

Nghe có vẻ giống như lời bào chữa của một người nghiện rượu.

"Dù sao thì, tôi đã chia sẻ với Hội đồng rằng cậu đã được chọn bởi Alsbringer. Và việc tái thiết hầm ngục có vẻ đang diễn ra suôn sẻ."

Đó không chỉ là một chủ đề ngẫu nhiên; cô ấy đã đưa tôi ra ngoài để chia sẻ tình hình hiện tại.

"Nhân tiện, những đứa trẻ trong Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật có vẻ hơi kỳ lạ."

"Có gì lạ?"

"Các người đã làm ra những thứ đó, phải không? Những thứ ngớ ngẩn đó."

—Power Cartridge và Moonshine.

Lucynil dường như đã biết về chúng.

"Hai thứ mà tôi thậm chí không thể tưởng tượng được ngay lập tức được làm ra, và cậu đang nói với tôi rằng họ đã làm chúng chỉ trong vài tháng? Tài liệu nghiên cứu mà tôi thấy dường như cũng không có bất kỳ sai sót rõ ràng nào?"

Lucynil đã nghĩ rằng những đứa trẻ trong Royal Class chỉ là những đứa trẻ, cho dù chúng có tuyệt vời đến đâu, nhưng việc tận mắt chứng kiến những sáng tạo của chúng khiến cô nghĩ rằng điều đó thật khó tin.

Ngay cả Chúa tể ma cà rồng, người được gọi đúng là Archmage và đã nghiên cứu Ma thuật trong một thời gian dài, cũng phải kinh ngạc trước những món đồ được làm bởi một câu lạc bộ trung học, không chỉ một mà là hai.

Tất nhiên, đúng là tài năng của Adelia và Christina rất phi thường, và trên thực tế, điểm của chúng tôi đặc biệt xuất sắc ngay cả trong Royal Class.

Moonshine và Power Cartridge. Lucynil không biết làm cách nào mà họ có được các tài liệu nghiên cứu, nhưng dường như cô ấy có cảm giác mạnh mẽ rằng Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật không chỉ là nơi để trẻ em tụ tập và thảo luận về Ma thuật.

"Tôi thực sự không hiểu tại sao cậu muốn giữ bí mật... Nhưng nó cảm thấy thật lãng phí."

Tôi quyết định giấu thành tích của họ, sợ rằng họ sẽ bị Cantus Magna bắt gặp hoặc gây rắc rối cho bọn trẻ.

Mặc dù anh ấy không nói gì về việc giữ bí mật với các thành viên mới của câu lạc bộ, nhưng anh ấy

đột nhiên cảm thấy cần phải đảm bảo rằng bọn trẻ phải im lặng.

"Và có cô bé dễ thương đó."

"Cô đang nói về Harriet phải không?"

"Phải. Nói về những điều không thể tin được, cô ấy là người kỳ lạ nhất. Diễn giải lại ma pháp cuộn thành ma thuật rune? Tại sao điều đó thậm chí có thể hoạt động?"

Có vẻ như Lucynil đã nghe nói về hệ thống Ma thuật mới mà Harriet đã phát triển khi nói chuyện với những đứa trẻ của Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật.

"Tôi đã làm gì với cuộc sống của mình mà tôi cảm thấy thật thảm hại về bản thân? Những đứa trẻ thậm chí còn chưa đến 20... Có lẽ tôi thực sự bất tài? Giống như... Chỉ cần vượt qua thời gian... Một cái gì đó giống như vậy?"

Lucynil bắt đầu nói với sự ghê tởm bản thân. Dù sao đi nữa, Lucynil đã rất ngạc nhiên trước thiên tài của những thành viên trong Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật, và trong số chúng, cô thấy tài năng của Harriet de Saint-Owan là hấp dẫn nhất.

Chỉ đi chơi với bọn trẻ, giả làm vệ sĩ của tôi và chạy khắp nơi hoàn toàn là vì tư lợi.

"Nếu tôi là Cantus Magna, tôi sẽ thèm muốn những đứa trẻ đó hơn là một vài cuốn sách ma thuật."

"...Tôi cũng nghĩ thế."

"Cậu dường như không nghĩ đến việc sử dụng những đứa trẻ để gặp Cantus Magna."

"..."

Tôi đã giấu các kết quả nghiên cứu và Lucynil đang báo cáo theo thời gian thực về việc tôi đã thực sự dành thời gian ở Temple như thế nào.

Lucynil không thể không biết rằng tôi sẽ không lợi dụng bọn họ.

"Hòa bình thế giới."

Lucynil vươn người, gần như xé toạc bản thân.

"Reinhardt, những kẻ mơ mộng những thứ nhạt nhẽo như vậy cuối cùng đều chết trong ô nhục."

"Không có quy tắc nào mà nó luôn phải như vậy."

"Phương diện tích cực có phần tốt."

Lucynil vươn vai hết cỡ, rồi hít một hơi thật sâu và ngược nhìn tôi.

Ánh mắt của cô ấy, luôn vui tươi, giờ đây tràn ngập một chút nghiêm túc.

"Có lẽ nên chạy trốn trước khi tích lũy quá nhiều cảm xúc."

Chạy trốn trước khi đến gần những người khác.
Biến mất.

Những lời của Lucynil về việc điều đó thực sự có thể tốt hơn như thế nào là điều mà tôi hoàn toàn có thể hiểu được.

Trước khi tích tụ quá nhiều cảm xúc.

"Có vẻ như đã quá muộn cho điều đó."

Ngay cả khi tôi muốn làm điều đó, thì đã quá muộn.

Trước những lời tự ti của tôi, Lucynil nở một nụ cười cô đơn.

"...Có vẻ là vậy."

Và như vậy, Lucynil nói thêm.

***

Một gương mặt mới bắt đầu xuất hiện thường xuyên trong ký túc xá Class A năm hai, với Lucynil năm nhất tham gia năm học mới.

"Anh trai của tôi ở đâu thế?"

"À... ý cô là Reinhardt? Tôi nghĩ cậu ấy đang ở trong phòng huấn luyện...?"

"Ồ, cảm ơn senpai!"

Lucynil cúi chào Heinrich và vội vã đến phòng huấn luyện.

Vì lý do nào đó, ngay khi học kỳ mới bắt đầu, Reinhardt đã tán được một nữ sinh viên năm nhất tóc bạch kim.

Kouhai tên Lucynil kính cần gọi những senpai khác là “Senpai”, nhưng chỉ gọi Reinhardt là “Anh trai” và đi theo anh ta khắp nơi.

Hơn nữa, Reinhardt dường như không hài lòng với nó.

Vì vậy, sự oán giận của mọi người đối với anh ta lại bùng lên một lần nữa.

Tuy nhiên, rõ ràng là họ không thể thể hiện nó bằng thể chất.

Anh chàng đó giờ đã được chọn bởi Alsbringer, với lệnh bảo vệ nghiêm ngặt của Hoàng đế.

Ngay cả sự chú ý của Kouhai dễ thương.

Và Alsbringer.

Tại sao anh ta có được mọi thứ!

Mọi người đều gần như nguyên rửa thế giới quá bất công.

Vì vậy, Lucynil lảng vảng quanh ký túc xá năm hai.

"Ah, chào senpai."

"Uh, thì... ừm, vâng."

Khi Bertus gặp Lucynil ở hành lang ký túc xá, anh ấy đã nhận được lời chào của cô ấy với vẻ mặt lo lắng.

—Tóc bạch kim.

Đối với Bertus, nó hoạt động như một loại déjà vu.

Chính vì vậy, Bertus, người luôn đeo mặt nạ và cư xử khéo léo với mọi người, đã không giấu được sự khó chịu khi chạm trán với Lucynil.

Lucynil, tất nhiên, nhận thấy biểu hiện của anh ta.

"Anh ghét tôi sao, senpai?"

"Hả? Không, không có lý do gì cho việc đó cả."

"Nhưng tại sao anh không thể nhìn vào mắt tôi khi anh nhìn thấy tôi?"

"À... tôi làm thế à? Hmm, tôi không biết nữa."

Không thể nói rằng mình bị dị ứng tóc bạch kim, Bertus liếm môi trong khi nhìn Lucynil, người đang nhìn anh chăm chăm với vẻ mặt ngây thơ.

Gần đây Bertus có quá nhiều thứ trong đầu nên anh ấy không thể tập trung vào công việc của Temple. Kết quả là, anh ấy đã dành nhiều ngày ở Cung điện Mùa đông và không biết nhiều về những gì đang xảy ra trong ký túc xá.

Anh chỉ biết rằng Reinhardt đang rất căng thẳng vì những vấn đề gần đây liên quan đến Charlotte.

—Sinh viên năm nhất mới.

Một cô gái tóc bạch kim.

Luôn tìm kiếm Reinhardt.

Bertus không biết Reinhardt đã làm điều đó như thế nào, nhưng rõ ràng là anh ấy đã thu phục được một sinh viên năm nhất. Ít nhất là trong mắt Bertus.

Reinhardt đã biến cô gái tóc bạch kim thành kẻ không thể sống thiếu mình ngay khi học kỳ mới bắt đầu.

Tại sao?

Cho mục đích gì?

Suy nghĩ của Bertus trở nên rối rắm.

—Một sứ đồ của Towan.

—Một anh hùng được chọn bởi Alsbringer.

—Vị hôn phu sắp cưới của Charlotte, ứng cử viên làm rể của Hoàng tộc.

—Người chiến thắng trong cuộc thi Cosplay Nữ Sinh.

—Người tôn sùng mái tóc bạch kim.

—Reinhardt.

Không nhận ra điều đó, Bertus nắm lấy vai của cô học trò tóc bạch kim đang nghiêng đầu.

"Cẩn thận với Reinhardt."

"Hả? Ừm... Tại sao?"

"Chỉ cần cẩn thận nếu tôi nói như vậy!"

Bertus lờm Lucynil đột nhiên tái nhợt và nói vậy.

"Cũng được...?"

Bối rối, Lucynil gật đầu lia lịa.

***

Vào thời điểm đó, nhiệm vụ quan trọng nhất là dụ Cantus Magna đến ngục tối được tạo ra với sự hợp tác của Black Order ở Darkland.

Và về mặt cá nhân, tôi phải tìm cách tiến hành lễ đính hôn với Charlotte và giải thích điều đó với mọi người như thế nào. Tôi đã dự đoán rằng mọi việc sẽ ổn thỏa khi Hoàng đế liên lạc, nhưng ông ấy vẫn chưa liên lạc với tôi.

Nghiên cứu Ma thuật của Hội Nghiên cứu Phép thuật đã bị niêm phong sau khi thu được kết quả, nhưng điều đó không có nghĩa là hội bị giải tán. Có vẻ như mọi người đang đề xuất ý tưởng cho các dự án nghiên cứu mới, nhưng không quá nguy hiểm.

Ngay cả khi không có điều đó, Louis Ancton dường như đang chia sẻ kết quả nghiên cứu Ma thuật của mình với các thành viên theo cách riêng của mình, và mỗi người đều đang cải thiện kỹ năng của mình.

Ellen và tôi đang được Saviolin Tana huấn luyện chiến đấu, điều này vượt xa cả kiếm thuật.

Vì vậy, mặc dù chúng tôi đang đi trên lớp băng mỏng có thể vỡ bất cứ lúc nào, nhưng chúng tôi đã có một học kỳ đầu tiên suôn sẻ.

Tất nhiên, nó không giống như năm nhất của chúng tôi.

Thông thường, vào những ngày cuối tuần, tôi sẽ dành thời gian với Ellen trong sân tập, luyện tập kiếm thuật của chúng tôi, hoặc kiểm tra tiến độ

ngiên cứu của chúng tôi tại Hội Nghiên cứu Phép thuật.

Nhưng khi chúng tôi trở thành sinh viên năm hai và nhiều điều kiện thay đổi, cuộc sống của chúng tôi cũng thay đổi đôi chút.

Tana gần như đã từ bỏ nhiệm vụ lãnh đạo của Shanapell và dành thời gian để huấn luyện chúng tôi, nhưng cô ấy không thể từ bỏ mọi trách nhiệm của mình.

Vào cuối tuần, cô ấy dường như trở lại Cung điện và tham gia vào công việc của Shanapell. Cô ấy đã sống với một lịch trình chặt chẽ, nhưng bây giờ nó dường như thậm chí còn chặt chẽ hơn.

Tôi tự hỏi liệu cô ấy có thể gục ngã không, mặc dù cô ấy là một Grandmaster.

Vì vậy, chúng tôi chỉ nhận được sự hướng dẫn từ Saviolin Tana vào các ngày trong tuần và vào cuối tuần, chúng tôi được đào tạo riêng.

Sân huấn luyện chiến đấu cấp cao khá xa ký túc xá, vì vậy tôi và Ellen dốc sức độ kiếm quyết liệt ở đó, chỉ có hai chúng tôi.

Cường độ của các trận chiến của chúng tôi thậm chí còn lớn hơn và khốc liệt hơn những gì chúng tôi đã làm trong trường huấn luyện cho đến nay.

Ellen dùng Lament, còn tôi dùng Alsbringer hoặc Tiamata. Cô ấy cũng có thể sử dụng Lapelt, nhưng điều đó khiến cuộc chiến trở nên vô nghĩa. Ngay cả trước khi một thanh kiếm chạm vào cơ thể của Ellen, làn sóng lửa phát ra từ Lapelt sẽ thổi bay tôi.

Không thể xuyên thủng sức mạnh của Lapelt, gần giống như một hệ thống đánh chặn tự động.

Vì vậy, Ellen chỉ sử dụng Lament, còn tôi luân phiên giữa hai Thánh tích, đấu kiếm cả ngày không biết mệt mỏi.

*Rầm! Crash!

Nếu Ellen của năm ngoái đối mặt với tôi bây giờ, tôi chắc chắn sẽ thắng.

Tuy nhiên, dù đã một năm trôi qua, tôi vẫn không thể cạnh tranh với Ellen.

Đó là bởi vì Ellen đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều so với chính cô ấy vào năm ngoái, giống như tôi đã trở nên mạnh mẽ hơn so với chính tôi vào năm ngoái.

*Thud!

Sử dụng lực đẩy của tôi, Ellen nắm lấy tay áo của tôi và lật tôi lại như thể cô ấy định khóa khớp của tôi, sau đó dí kiếm vào cổ họng tôi.

"Anh tiêu rồi."

"... Dù sao thì cũng không sao vì anh sẽ được hồi sinh."

"...Phải."

Ở nơi này, chúng tôi có toàn lực tấn công nhau hay thậm chí chém hoặc đâm nhau không thành vấn đề. Tuy nhiên, sau một năm không ngừng chiến đấu với nhau, Ellen đã hình thành thói quen chỉ kiềm chế tôi và dừng lại. Việc cô ấy dừng lại ngay trước khi giáng một đòn quyết định vào tôi đã trở thành thói quen.

Với mái tóc ướt đầm mồ hôi và hơi thở hơi thô ráp của Ellen đủ gần để chạm vào nhau, chúng tôi đã ở gần nhau.

Ở gần nhau thế này không còn khó xử với chúng tôi nữa.

Khi Ellen nhìn chăm chăm vào tôi trong khi đè tôi xuống, cô ấy lẩm bẩm một cách lơ đãng.

"Anh có mùi mồ hôi."

"...Em có nghĩ rằng mình cũng không có mùi sao?"

"..."

Nghe tôi nói, Ellen ngậy người nhìn tôi rồi đột ngột đứng dậy.

"Em sẽ đi tắm."

KHÔNG.

KHÔNG!

Tôi vừa nói rồi!

‘Em không có mùi mồ hôi đâu!’

Tôi hối hận về thói quen luôn phản ứng ngay lập tức với những gì tôi nghe được mà không cần suy nghĩ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading